

Mária Szent Szívének ünnepe

Róm 12,9-16

A szeretet példaképe

⁹Szeressetek tettetés nélkül, irtózzatok a rossztól, ragaszkodjatok a jóhoz. ¹⁰A testvéri szeretetben legyetek gyöngédek egymáshoz, a tiszteladásban előzzétek meg egymást. ¹¹A buzgóságban ne lankadjatok, legyetek tüzes lelkületűek: az Úrnak szolgáltok. ¹²A reményben legyetek derűsek, a nyomorúságban békétűrők, az imádságban állhatatosak. ¹³Segítsetek a szenteken, ha szükségben vannak, gyakoroljátok a vendégszeretetet. ¹⁴Áldjátok üldözőiteket, áldjátok, s ne átkozzátok. ¹⁵Azokkal, akik örülnek, örüljétek, s a sírókkal sírjatok. ¹⁶Éljétek egyetértésben. Ne legyetek fennhéjázók, hanem alkalmazkodjatok az egyszerű emberekhez. Ne legyetek magatokkal eltelve.

A Mária Szeplőtelen Szíve-tiszteletnek az alapja a szeplőtelen fogantatás és az istenanyaság. A Szentírásban vannak utalások Mária lelki életére, szívére (Lk 1,46; Jn 19,27; Zsid 4,10). Az egyházatyák még nem beszélnek Mária Szeplőtelen Szívének a tiszteletéről, hanem ezt először Eadmer (1055–1124 k.) bencés krónikás, teológus teszi meg, aki Canterbury Szent Anzelm barátja és tanácsadója volt. A misztikusok (Szent Mechtild, Helftai Szent Gertrúd, Svéd Szent Brigitta, valamint Szalézi Szent Ferenc) számára Mária Szeplőtelen Szíve a Jézus iránti szeretet példaképe. Ünnepét Eudes Szent János kérte kongregációja számára. Egyes francia egyházmegyék átvették az ünnepet annak ellenére, hogy a 1669-ben a Rítuskongregáció betiltotta. Szent X. Piusz pápa viszont 1907-ben engedélyezte a kapucinus szerzeteseknek és az Ágoston-rendi remetéknek. XI. Piusz csak külön kérelmezőknek hagyta jóvá az officium végzését 1922-től. XII. Piusz 1942-ben följánlotta az egész emberiséget Mária Szívének, 1944-ben pedig augusztus 22-ére tette ünneplését. A kultuszt a fatimai jelenések erősítették. II. János Pál pápa a Konstantinápolyi Zsinat 1600. és az Efezusi Zsinat 1550. évfordulója alkalmából akarta megtenni a följánlást. Az ellene 1981. május 13-án elkövetett merénylet után a Santa Maria Maggiore-bazilikában hangfelvételtől hangzott el a följánlás, melyet 1982. május 13-án Fatimában, 1984. március 25-én Rómában és 2000. október 8-án a világegyház összes püspökeivel együtt Rómában megerősített.

A keresztény közösség tagjai sem mentesek a rossztól. De azt a jóval képesek legyőzni. Erre biztatja Pál a rómaiakat bizonyos maximákkal,

azaz életszabályokkal. A képmutatás a szeretet egyik legnagyobb el-
lensége, ha csak mutatjuk a nemes érzelmeket, csak beszélünk a
szeretetről, de valójában nem gyakoroljuk. Mindannyiunk természete
rosszra hajlik. A rosszat kerülhetjük társadalmi, személyes ellenőrzés
vagy a botránnytól való félelem miatt is. Egészen más azonban amikor
egyfajta irtózat, iszony tart vissza bennünket attól, hogy rosszat
tegyünk. A szeretet gyöngédsége nem jelent feltétlenül ellágyulást,
inkább figyelmességet, amely egymás erényeinek kölcsönös tiszteletére
épül. Az Isten buzgó szolgálata nehezen fogalmazható meg, de ha a
tevékenységet az egyházért nem parancsra végzi az ember, hanem
belső indíttatásból, invenciózus ötletekkel, akkor nevezhető buzgónak.
A vallott eszmék erejéről leginkább az tanúskodik, hogy mennyire
vagyunk kitartóak az érte való szenvedésben. Az állhatatos imádság
csak szilárd remény és elmélyült vallásosság eredménye lehet. A
segítő szeretet, főleg hittestvéreink megsegítése a legszebb példája a
keresztény szolidaritásnak. A kereszténység legnehezebb parancsa
az ellenségszeretet. Elméletben könnyen belátható, gyakorlatban
igen nagy elmélyült lelki életre és életbölcsségre van szükség, hogy
megvalósítsuk.

A keresztény erények legszebbje az őszinte együttérzés. Vannak
esetek amikor nem lehet segíteni, de együttérzéssel támogatjuk a
szerencsétlen sorsú embereket. Ez a szolidaritás és együttérzés a
keresztény közösség legnagyobb ereje lehet, elvesztésével elsorvad a
közösségi kapcsolat. Nemcsak a nyomorúságban szenvedőkkel való
együttérzés fontos, hanem az örvendezőkkel való együtt örvendezés
is. A megosztott öröm ugyanis kettős öröm. Aki csak saját örömének
tud örülni, az önző, aki másokénak, az igen sok barátra tehet szert.

Az önbecsülés és a büszkeség megkísértheti még a lelki embereket
is, elronthat és megsemmisíthet minden eredményt. A szellemi lelki
nagyság egyik legbiztosabb jele, hogy az egyszerű emberekkel éppen
olyan jó kapcsolatot tud kialakítani valaki, mint a műveltekkel vagy
jól neveltekkel. A saját tudásunk vagy a lelki életünk eredményeinek a
túlértékelése veszélyezteti a legjobban lelki fejlődésünket. Ha csak saját
magunkkal foglalkozunk, kezdünk beszűkülni.

Máriáról kevés konkrét szöveg maradt fenn, amelyből következtetni
tudunk a lelki életére. De komoly okunk van feltételezni, hogy a Jézus
anyaként kivívott tisztelet nem csupán a szülés jogán járt neki az
ősegyházban, hanem egyéni lelki teljesítményei alapján is. Az anyák
mindig különleges lelki kapcsolatot alakítanak ki gyermekükkel. Ez
Mária esetében is így volt. Mária szívének tisztelete történetileg is
bizonyítható, elmélkedő körökből származik, ahol a keresztény élet

felépítését a lelki élet fejlesztését a legkiválóbb példaképek alapján végezték. Ennek a kultusznak a megértése igen nagy nehézséget okoz azoknak, akik soha sem elmélkedtek Jézus, illetve Mária lelkének rejtelmeiről, szívének titkairól. Akik viszont ezt megtették, olyan ismeretekre tettek szert, amely nemcsak bizonyos teológiai igazságok iránt teszi fogékonná őket, hanem új érzelmeket és világlátást tanulhatnak Jézustól és Máriától.